

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Καλημέρα, γέροντα! Χί! Χί! —

— Κάτι χαρούμενο;

— Αί! δὲν ἡξέυρεις λοιπὸν, ὅτι σήμερον ἔχομεν τοῦ κληδωνος; Ὁ κόσμος ὅλος λησμονεῖ σήμερον τὰ πολιτικά, δὲν θέλει νὰ εἰξεύρῃ τί ἔκαμεν ὁ δαίνα πρέσβυς ἢ ὁ ὑπουργὸς, καὶ ὀλίγον τὸν μέλλει πῶς μοιράζει τὴν τύχην τοῦ κόσμου ἢ διπλωματία. Θέλει νὰ ἰδῇ μίαν φορὰν καὶ τὴν τύχην του, καὶ θὰ ἦτον φρονιμώτερος ἴσως ἂν δι' αὐτὴν ἐφρόντιζε μόνον.

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἡ τόση φαιδρότης σου σήμερον; τάχα διότι ρίπτουν τὸν κληδωνα. . . .

— Μάλιστα, κύριε, μάλιστα, διότι ρίπτουν τὸν κληδωνα· μάθε λοιπὸν, (καὶ τὸ δαιμόνιον ὠρῶθη εἰς τοὺς ὄνυχας τῶν ποδῶν του ὡς ἐν θριάμβῳ) ὅτι πρὸ ὀλίγου ἄφησα τὰ κερατιδιά μου, ἐλησμονήσα διὰ μίαν στιγμὴν τὴν οὐρὰν, τοὺς ὄνυχας, τὴν μορφήν, καὶ νάσου ἐγὼ μετεμορφώθην εἰς κομψὸν βρέφος, ἔχον τὸ βλέμμα γλυκὺ ὡς τῆς Κυπριδος καὶ τὴν κόμην ξανθὴν ὡς τοῦ υἱοῦ της (ὅστις, ἐν παρενθέσει, εἶναι ἐξ αἵματος συγγενῆς μου.)

Καὶ ὑπὸ τοιαύτην λοιπὸν μορφήν εἰσῆλθον εἰς εὐώδη τινα θάλαμον. . . εἰξεύρεις εἰς τὸν θάλαμον τῆς Κυρίας Δ . . . ἐκεῖ ὦ θαῦμα θαυμάτων! εὗρίσκω ἐν σύμπλεγμα κορασιῶν γοργῶν, ὠραίων, θελκτικῶν, φιλαρέσκων· τὸ ἐν ἔκυπτε μετὰ χάριτος πλησίον τοῦ ἄλλου· ἐν ἀλαδάστρινον δοχεῖον ἔκειτο ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, καὶ μετὰ πόθου καὶ ἀνυπομονησίας ἔρριπτον τὰ γλυκὰ βλέμματά των ἐπὶ τοῦ σκεύους.

— Τάκ, τάκ!

— Ὅχ ἦναι ἡ μικρὰ Φρόσω, ἀκούεται φωνὴ τις λιγηρὰ — Ἐμπρὸς! μικρὰ πεταλούδα, ἐπρόσθεσεν ἡ οἰκοδέσποινα· — καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ρίπτομαι ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, φιλῶ τὴν δεξιάν, τῆς μιᾶς, δέχομαι τὰ θωπεύματα τῆς ἄλλης καὶ εἰς μίαν στιγμὴν ἐνθρονίζομαι, κοινῇ ψήρῳ, διαλογεὺς τῆς ἐρωτικῆς κάλπης, ἥτις, ἐννοεῖται, δὲν ἐπιδέχεται νόθευσιν ὡς αἱ βουλευτικά.

Ἦτον λοιπὸν, δέσποτά μου, μία ὥραία ὥς ἡ ἀνοιξὶς εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς, καὶ ὡς αἱ μέλισσαι εἰς τὰ ἄνθη, οὕτω μνηστῆρες καὶ ἐρασταὶ ἐπερικύκλουν τὰ κάλλη της. Εἰξεύρεις τί τραγοῦδι τῆς ἔπεσε;

Τότε μυχμίεις ταῖς καρδίαις καὶ τότε ταῖς μαρμαίεις,

Ὅπου σοὺ λέγει ὁ ἔρωτας καλογρηὰ νὰ γένης.

Μία ἄλλη, καὶ ἡξέυρεις αὐτὴ δὲν ἦτον ἐκ τῶν ὠραιωτέρων καὶ εἶχε, εἶχε τὴν ἡλικίαν της — δι' αὐτὴν λοιπὸν ἠπλώσα τὸ νυχάκι μου μὲ κάποιον κόπον, καὶ ἰδοὺ τί τραγοῦδι τῆς ἔπεσε.

Σὺν πεταλοῦδα περπατεῖς, σὺν χελιδόνι τρέχεις·
Κι' ἀγάπη καὶ φιλήματα εἰς τὰ ὄμω σου μάτια ἔχεις.

Καὶ ἡ χαρίεσσα νέα ἐχαμογέλασε φιλαρέσκως ἐνῶ συνέστρεψε τὰ ὄμω της ἡ μάτια ὅσον ἡδύνατο τρυφερώτερα.

Ἦτον, Δέσποτα, καὶ μία τρίτη, ὠραία ἀναμφιβόλως, πλὴν εἶχε τὴν ἀπαίτησιν, ἡ σκληρά, νὰ θέλῃ σύζυγόν της τοῦλάχιστον πρίγγιπα. Ἰδοὺ καὶ τὸ τραγοῦδι τῆς πριγγιπέσης μας.

Ἄν θέλῃς τὴν καρδίαν σου ἐν στέμμα Βασιλείσσης,
Τὴν εὐτυχίαν τῆς ψυχῆς ποτέ σου μὴν ἐλπίσης.

καὶ ἡ ἀριστοκρατικὴ καλλονὴ της ἐμόρφωσεν ἀγερώχως.

Ἀλλ' ἡ τετάρτη; εἶναι ἀξία νὰ τὴν λατρεύωσι βασιλεῖς. Ὅψις σειρήνος ἀπὸ τὰ κύματα ἀναδυομένης — γοργὴ ὡς ἡ Ἄρτεμις ἐτοίμη πρὸς θήραν καὶ ἐνταυτῷ γλυκεῖα, ἡδυπαθὴς ὡς τὸ ἀρτιγενὲς ἄνθος, εἶχε τὸ μέτωπον ἀφελῶς κεκλιμένον καὶ τὸ γλυκύ της βλέμμα ἐρέμβαζε μαγικῶς — τὸ δὲ τραγοῦδι της;

Ἄφες τὰ μαῦρα, γόητσα, κρίνου στολὴν ἐνδύσου,
Ἡ μαῦρα θέλουν ἐνδύσῃ καὶ οἱ ἄγγελοι μαζὶ σου.

Ἐστέναξεν ὁ ἄγγελος τῆς μαγείας καὶ ἡ γλυκεῖα της ὅψις ἐπορφύρωθη ὡς δύοσις θελκτικὴ τοῦ Μαΐου.

Τὸ δαιμόνιον ἐσιώπησεν.

— Ἐως ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ Ἀβδηρίτης γελῶν.

— Ἐως ἐδῶ βέβαια, πλὴν, ἂν θέλῃς, ρίπτομεν καὶ ἡμεῖς ἓνα κλήδωνα.

— Καὶ διὰ ποίους νὰ σὲ χαρῶ;

— Δι' ἐμέ, διὰ σέ, διὰ τοὺς ὑπουργούς μας, παραδείγματος χάριν. Εἴμεθα, βλέπεις, μία ὠραία τριάς — καὶ ἰδοὺ ἐσύριζεν καὶ μία κάλπη ἐπίσημος φέρουσα τὰς σφραγίδας τῆς Νομαρχίας, παρουσιάσθη ἐνώπιόν των — Ἐλα τραγοῦδι, γέρο μου, λέγει πρὸς τὸν Ἀβδηρίτην, **Primo!** καὶ ἦτον ἐτοιμον νὰ σύρῃ τὸ πρῶτον γινώρισμα.

Ὁ Ἀβδηρίτης ὡς ὑπὸ μαγικῆς δυνάμεως κυριευθεὶς, ἤρχισε μετὰ δύο χιλιάδας ἤδη ἐτῶν πρῶτην φορὰν νὰ ψάλλῃ τὸν κλήδωνα ἐνθυμηθεὶς, ὡς λέγουν, τὰ νιάτα του, ὅτε εἰς τὰ ἱστορικὰ Ἀβδηρα ἔρριπτε τὸν κλήδωνα μετὰ τοῦ Εὐριπίδου καὶ Ἰπποκράτους.

Primo λοιπόν

— Καλὸς καὶ ἄξιος καθ' ὅλα ὑπουργός τῆς Ἐκκλησίας,
Πλὴν μετέπραπες τὸν Ὀρθὸν πλήρη μ' ἀνορθογραφίας.

καὶ δὲν λέγομεν, κύριοι, τίνος ὑπουργοῦ ἐξῆλθε τὸ γινώρισμα· τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι τὸ διαβολάκι ἐχειροκρότησε. — καὶ

Δεύτερον!

Ἦθελες πολλὰ νὰ λάβῃς μέτρα γιὰ τὸ Ναυτικόν
Πλὴν ἀπέμειναν γραμμένα ὡς ἀτύπωτος εἰκόνα.

Τρίτον !

Ὅπου γέφυραι, λιμένες, σιδηρόδρομοι. ἀτμίδες,

Ἦ ἐκεῖ (χάριν τοῦ γένους) τὸν πρωθυπουργὸν μας εἶδες.

— Διαμαρτυρόμεθα, κύριοι, ὅτι ὁ Ἀβδηρίτης ἔθεσε τὴν λέξιν πρωθυπουργός, πρὸς συμπλήρωσιν μόνον τοῦ στίχου.

Τέταρτον !

Εἴσαι ποιητής, πλὴν εἴσαι καὶ συγχρόνως ὑπουργός.

Τί' καλὸν ἂν ἴσως μείνης εἰς τὸ δεύτερον ἀργός.

Πέμπτον !

Ἄν ὑπῆρξεν εἰς τὸ βῆμα ῥήτωρ τῆς ἐλευθερίας,

Μὴ γελᾷτε! εἰργάσθη χάριν τῆς οἰκονομίας.

Ἔκτον, ἔβδομον' νὰ τελειώσωμεν πλέον !

Ποία ἐνόησε πράξεις; ὅπου δὲν ἔχει τέρε,

Ἐνας κρατεῖ τὴν πλάστιγγα καὶ ὁ ἄλλος τὸ μαχαίρι.

Ἄ τώρα ἦλθε καὶ ἡ σειρά μας.

Ὅγδοον !

Δι' αὐτά σου τὰ πηδήματα καὶ τὰ πικρά σου λόγια

Θε νὰ σὲ κάμουν ἀσκητὴ, νὰ κάμνης κομβολόγη.

Τὸ διαβολάκι, ἐπειδὴ ἐξῆλθε τὸ ἰδικόν του γινώρισμα—Ἀλλυμνον ἐφώναζε μετὰ πόνου, καλῆτερα μὲ ἕνα ὑπουργὸν εἰς τὴν κόλασιν παρὰ ἀσκητῆς μετὰ τῆς Πανδώρας.

Ἐννατον !

Ἀλλὰ, κύριε, ἐπειδὴ εἶνε βέβαιον, ὅτι σὺ θὰ ἐξέλθης, ἄφες παρακαλῶ νὰ εἰπῶ ἐγὼ τὸ τραγοῦδι σου.

Παίξει ὁ λύκος μὲ τ' ἄρνι

Θυμώνει ὁ λύκος τρώει τὸ ἄρνι.

Αἱ! δέσποτα ὑπομονή.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.

Ὅσοι τῶν Κυρίων συδρομητῶν ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲν μᾶς ἔμβασαν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των, παρακαλοῦνται νὰ παραδώσωσιν αὐτὴν εἰς τοὺς Κυρίους ἐπιστάτας τῶν ταχειδρομείων, παρ' ὧν θέλουν λαμβάνει καὶ τὰς ἀποδείξεις ἡμῶν.

Ὁ Ἐκδότης.